

Példátlanul hosszú ideig dolgozott Madách *Az ember tragédiája* animációs filmjének megalkotásán, mely életműve összegezőjének is fölfogható. Forgatókönyvét 1983-ban írta, a felvételek 1988-ban kezdődtek és bemutatására – az év kiemelt kulturális eseményeként – 2011-ben került sor, amelyért a Magyar Filmkritikusok Különdíjával jutalmazták 2012-ben.

(Megjelent: *Murádin Jenő: Magyarörmény paletta* (Kiadó: Erdélyi Örmény Gyökerek Kulturális Egyesület, Budapest, 2012)

További díjai:

2013-ban A Magyar Érdemrend középkeresztje csillaggal és a Magyar Örökség Díjat vehette át, 2014-ben pedig A Nemzet Művésze lett.

Sok boldogságot, jó egészséget, sok sikert kíván az elkövetkezendő évtizedekre az

Erdélyi Örmény Gyökerek Kulturális Egyesület

Értékes időt töltöttek együtt, értékes tartalommal

– *Táboroztunk a magyarörmények által épített Szépvízen* –

Magyar és magyarörmény értékek mentén valósult meg az a hagyományörző tábor, ahol tizenöt fiatal töltött együtt egy hetet. A Fővárosi Örmény Önkormányzat és a Csíkkörzeti Örmény–Magyar Szentháromság Alapítvány testvéri együttműködéséből született meg az újító esemény, amelyen pályázati úton öt csángó, öt, székely és öt anyaországi, zömében magyarörmény fiatal vett részt térítésmentesen, a Bethlen Gábor Alaptól elnyert támogatásnak köszönhetően.

A táborba motivációs levéllel lehetett jelentkezni. A szervezők így választották ki a legjobb öt jelentkezőt.

„...Nagyon szépnek és érdekesnek tartom Székelyföldet – írta jelentkezésében a 14 éves budapesti Csenge –, a székely embereket és a csángókat egyaránt. Tisztában vagyok azzal, hogy egyszer, nem is olyan régen a „Nagy Magyar Föld”része volt. Tudom, hogy ott még ma is rengeteg őszinte magyar ember él,

Jobbról Zakariás István

Ferencz Tibor polgármester

akik hűen őrzik és ápolják hagyományait, kultúránkat... Egyszer részese voltam egy jurta felállításának és berendezésének, ám nem lakhattam benne. Jártam nép táncolni, amit nagyon szerettem, úgy érzem, tágította látókörömet. Fontosnak tartom, hogy hű maradjak gyökereimhez, hiszen magyarnak lenni nagyon-nagyon büszkeség.

A történelem során annyi küzdelem és fájdalom érte hazánkat – folytatta a fiatal –, de mi mégis egységben maradtunk. Lehet, hogy Erdély, Délvidék, Felvidék, és Kárpátalja hivatalosan most nem Magyarországhoz tartozik, de az ott élők azt mondják, hogy ők magyarok és ez többet jelent minden határvonalnál... Jó lenne átélni azt az élményt, amit őseim is átélhettek...”

Egy budapesti magyarörmény fiú, Koppány pedig az alábbiakkal pályázott a táborozási lehetőségre:

„...Néhány éve, amikor barantázni kezdtem, már éreztem, hogy hagyományaink ápolása az én szívügyem (is)... Sokféle sportágban kipróbáltam magamat már, mint a karate, baranta, lovaglás, labdarúgás és nem utolsó sorban az atlétika. Az utóbbit 5 éve űzöm, fő sportágam a diszkoszvetés és a gerelyhajítás, többszörös országos bajnok és egyszeres válogatott vagyok... Ez a tábor számomra

hatalmas lehetőség lenne hagyományaink őrzésére és megismerésére...”

A szervezők törekedtek arra, hogy a tábor egyedi legyen, sok tekintetben.

A program elsődleges célja a magas színvonalon túl, hogy csángó, erdélyi és magyarországi középiskolai korosztály töltsön el együtt olyan időt, ahol nem csupán életre szóló barátságok szövődhetnek, hanem észrevétlenül egymástól, de mesteremberektől, oktatóktól is tanulhatnak – tájékoztatott *Esztergály Zsófia* a Fővárosi Örmény Önkormányzat elnöke, aki elmondta azt is, hogy a magyarországi ifi csapat többsége magyarörmény származású volt.

A fiatalokat egy-egy felügyelő kísérte el Székelyföldre, ahol az időjáráshoz alkalmazkodva estéiket jurtában töltötték, nappal pedig előadásokon és a többi között kézműves foglalkozásokon vettek részt – mondta *Ajtony Gábor* a Csíkkörzeti Magyar-Örmény Szentháromság Alapítvány vezetője, aki örömet fejezte ki a rendezvény megvalósulása és a fiatalok rátermettsége okán.

Az órák keretében a nyelvjárásokra és a zenekultúrára, így pl. a gyimesi csángó nyelvhasználatra és népdalokra is

hangsúlyt fektettek. Ennek zászlósa *Vaszi Levente* és *Vrencsán Anita*, az MTVA Fel-szálott a Páva című vetélkedő közönség-díjasai voltak.

A foglalkozásvezetők és előadók, de a vegyesen összeválogatott fiatalok is, logi-kusan saját közegükben kialakult tanítási módszerüket, illetve személyiségüket adták át az alapvetően külön szocializálódott magyar közösségben.

A fiatalok kedvenc időtöltése mégis a lovaglás és íjászkodás volt. Behatóbban

megismerkedtek a magyarörmény építészettel, a környék kultúrtörténetén keresztül az egykor gazdasági szempontból domináló magyarörmények életével, valamint a székely-magyar rovásírással és mondavilággal. Továbbá a félnomád életforma egyes elemeit sportszerűen gyakorolták a Kárpátok kínálta környező túraösvényeken, amely által a környezettudatosságra nevelődtek és megismerkedtek a Kárpátokban honos növényekkel és állatokkal- hangsúlyozta Esztergály Zsófia.

20. alkalommal barangoltunk Erdélyben, illetve erdélyi magyarörmény őseink nyomában a lecsatolt területeken. Az ezévi barangolás élménye meghozta azt a csodát, hogy két szerző is feldolgozta és elküldte élményeit, a látottakat, hogy a szerkesztő nem tehet mást, mint hogy mind a két alkotást megjelenteti egy beszámolóvá összefésülve, hogy ne fossza meg az olvasót a csodás élménytől. Az ismétlések elkerülése végett kissé meghúztuk az anyagot, de vigyáztunk, hogy mindkét szerző munkája kellően érvényesüljön. A szerzők alkotásait úgy különböztettük meg, hogy Beáta írását álló betűkkel, míg Katalin írását ferde betűkkel jelentetjük meg. Hálás köszönetet mondunk *Dr. Korinekné Dr. Hámoji Beáta* és *Tuzáné Szentpétery Katalin* utastársunknak a lenyűgöző beszámolóért.

(Szerk.)

dr. Korinekné dr. Hámoji Beáta – Tuzáné Szentpétery Katalin

Mert szeretünk Erdély...

Barangolás és honismereti túra Erdélyben (2016. augusztus 2-8.)

Miközben megfelelő cím választásáról gondolkodtam beszámolóim élére, arra kerestem a választ, vajon mi indít 40 - 50 nyugdíjas korú nőt és férfit arra, hogy évről évre Erdély felé vegye az irányt, hogy újabb ismeretlen (vagy kevésbé ismert) tájakon barangoljon?

Az egyik válasz: Gyuri bácsi (*dr. Szarka György*), akivel „itthonról haza megyünk”.

A másik válasz ennél is egyszerűbb – és ez lett a cím is: mert szeretünk Erdély...

Ebben az évben a honismereti túra – amelyen az örmény identitástudatot kitaratóan ápoló *dr. Issekutz Sarolta* egyesületi elnök vezette EÖGYKE (Erdélyi Örmény Gyökerek Kulturális Egyesület) köré csoportosuló résztvevőkön kívül a *Földes Mária* által mentorált „Galériások”